

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

«28» червня 2024 року

Старший слідчий в ОВС 4 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України підполковник юстиції Чихун Володимир Ігорович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 42022000000001510 від 28.10.2022 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись положеннями ст. ст. 2, 40, 42, 276-278 КПК України, –

ПОВІДОМИВ:

Агурєвій Поліні Володимирівні
(рос. Агуреева Полина Владимировна)
09.09.1976 р.н., уродженці м. Волгоград,
РРФСР, громадянці Російської Федерації,
зарєєстрована та проживає за адресою: РФ,
м. Москва, пр. Вернадського, 119, кв. 90,

про те, що вона підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень (злочинів), передбачених:

- **ч. 2 ст. 332-2 КК України**, а саме: перетинання державного кордону України з метою заподіяння шкоди інтересам держави поза пунктами пропуску через державний кордон України, вчинене групою осіб;

- **ч. 2 ст. 332-2 КК України**, а саме: перетинання державного кордону України з метою заподіяння шкоди інтересам держави поза пунктами пропуску через державний кордон України, вчинене повторно;

- **ч. 3 ст. 436-2 КК України**, а саме виправдовування збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році та тимчасової окупації частини території України, вчинене з використанням засобів масової інформації;

- **ч. 3 ст. 436-2 КК України**, а саме: виправдовування збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році та тимчасової

окупації частини території України, вчинене повторно, з використанням засобів масової інформації.

**Фактичні обставини кримінальних правопорушень,
у вчиненні яких підозрюється Агурєєва П.В.**

Так, 24.10.1945 набув чинності Статут ООН, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено дану організацію. До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН, усі Члени зазначеної організації утримуються у своїх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981 про неприпустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21.12.1965, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24.10.1970, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16.12.1970, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки та № 3314 (XXIX) від 14.12.1974, що містить визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію або втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплені обов'язки держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення або підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербування найманців або посилення таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у ст. ст. 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН № 3314 (XXIX) від 14.12.1974 серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, хоч би який тимчасовий характер вона не мала, що є результатом такого вторгнення або нападу або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або її частини;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські чи повітряні сили чи морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з державою, що приймає, порушуючи умови, передбачені в угоді або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала у розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам, або її значну участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового або іншого характеру не можуть бути виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили або загрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання суперечок та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництву у Європі від 01.08.1975, який був підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі – Декларація) зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту та неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Відповідно до зазначеного документу, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Відповідно до п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні свої зобов'язання згідно з принципами Заключного акту Наради з безпеки та співробітництву у Європі від 01.08.1975 поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою або її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності

України, і що жодна їхня зброя ніколи не використовуватиметься проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до п. п. 3, 8 Меморандуму про підтримання миру та стабільності у Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, укладеного між державами СНД, серед яких є Україна та Російська Федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів одна одній та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їх непорушність, а також вирішувати всі суперечки, що виникають з питань кордонів та територій, лише мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо вони виникнуть; не встановлювати із нею політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій та комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічну, фінансову, військову та іншу допомогу.

Відповідно до положень Статуту ООН та зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки та співробітництву в Європі, Україна та Російська Федерація 31.05.1997 уклали Договір про дружбу, співпрацю та партнерство між Україною та Російською Федерацією (ратифікований Законом України № 13/98-ВР від 14.01.1998 та Федеральним Законом Російської Федерації № 42-ФЗ від 02.03.1999). Відповідно до ст. ст. 2-3 зазначеного Договору, Російська Федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів і зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, не застосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, дотримання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису та карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований Російською Федерацією 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей належить до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною та незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною та недоторканою.

Згідно ст. 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати та змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народу і не може бути узурповане державою, її органами чи посадовими особами.

Згідно статті 6 Конституції України, державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

Стаття 69 Конституції України зазначає, що народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно дотримуватися Конституції України та законів України, не посягати на права та свободи, честь та гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статті 85 Конституції України, призначення всеукраїнського референдуму з питань, визначених статтею 73 цієї Конституції, належить до повноважень Верховної Ради України.

Відповідно до ст. ст. 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, АР Крим є невід'ємною складовою України та в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її ведення.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у Президента РФ Путіна В.В. (якому про підозру не повідомлялося, так як останній згідно міжнародного звичаю має імунітет від юрисдикції правоохоронних та судових органів України) та інших представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва збройних сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ), виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої

денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, культурних та релігійних діячів, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації (далі – ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, зокрема Міністра оборони РФ Шойгу С.К., начальника ГШ ЗС РФ – першого заступника Міністра оборони РФ Герасимова В.В., заступника Міністра оборони РФ Булгакова Д.В. та командувача Чорноморського флоту РФ Вітка О.В., досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких, у тому числі за вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 437 КК України, здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної військової окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту Російської Федерації (далі – ЧФ РФ), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території півострова Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди

та групи найманців, культурні та релігійні діячі, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин Збройних Сил України (далі – ЗС України), пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території України.

Так, вказаними особами у березні-квітні 2014 року організовувалися та проводилися антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях з метою поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, створювали враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та ЗС РФ, 7 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області

України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та ЗС РФ.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Незаконні збройні формування терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку, при цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації Російської Федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

Оскільки окупація АР Крим і м. Севастополя, частини Донецької і Луганської областей України не принесла бажаних результатів у вигляді встановлення впливу над політичними та економічними процесами в Україні, відмови від співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації, та відмови від євроінтеграційного курсу розвитку країни, Президентом РФ Путіним В.В. та іншими представниками влади та ЗС РФ, вирішено перейти до наступного етапу збройної агресії проти України, розв'язаної ще з лютого 2014 року, а саме до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням ЗС та інших військових формувань РФ.

З листопада 2021 року представники влади та ЗС РФ, з метою підготовки до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів ЗС та інших військових формувань РФ до кордонів України, що пояснювалося запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість-2022», які розпочалися 10 лютого 2022 року.

Станом на 8 лютого 2022 року вздовж усього кордону з Україною з боку РФ, Республіки Білорусь та тимчасово окупованих територій України зосереджено 140 тис. військових РФ, включаючи повітряний та морський компонент.

З метою створення приводів для ескалації воєнного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами РФ та світовою спільнотою, представниками влади та ЗС РФ розроблено окремий план, який передбачав вчинення дій, спрямованих на введення в оману і залякування громадян РФ та мешканців тимчасово окупованих територій України, а також вчинення

провокацій, які полягали в імітації нападів і вогневих ударів, вчинених нібито підрозділами ЗС України по території РФ та тимчасово окупованим територіям України.

Одночасно із зазначеним передбачалося визнання керівництвом РФ «ДНР» і «ЛНР» незалежними державами та отримання від них звернення з запитом про надання військової підтримки, яка викликана нібито агресією ЗС України.

На виконання зазначених намірів, 15 лютого 2022 року Державна дума РФ звернулася до Президента РФ з проханням визнати незалежність «самопроголошених Донецької та Луганської народних республік».

18 лютого 2022 року керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей повідомлено про проведення евакуації місцевого населення тимчасово окупованих територій України до Ростовської області, що пояснювалося вигаданими застереженнями про те, що ЗС України мають намір атакувати тимчасово окуповані території та здійснити їх силове повернення під контроль України.

19 лютого 2022 року вказаними особами було оголошено так звану загальну мобілізацію жителів тимчасово окупованих територій Донецької та Луганської областей.

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента РФ з проханням визнати незалежність так званих Донецької та Луганської народних республік.

В цей же день, Президент РФ Путін В.В. скликав позачергове засідання Ради безпеки РФ, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності Донецької та Луганської народних республік.

Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу Ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення Державної думи РФ та заявили про необхідність визнання Президентом РФ незалежності «ДНР» та «ЛНР».

Цього ж дня Президент РФ Путін В.В. підписав указ про визнання незалежності Донецької народної республіки та Луганської народної республіки.

22 лютого 2022 року Президент РФ Путін В.В. підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані Державною думою та Радою Федерації Федеральних Зборів РФ.

В цей же день Президент РФ Путін В.В., реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до Ради Федерації РФ звернення про використання ЗС РФ за межами РФ, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента РФ з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними

воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих Донецької та Луганської народних республік.

24 лютого 2022 року о 5 годині Президент РФ Путін В.В. оголосив про проведення спеціальної військової операції в Україні, а фактично – широкомасштабне вторгнення з декількох напрямків із застосуванням різних видів і родів ЗС та інших військових формувань РФ.

В подальшому, цього ж дня, ЗС РФ, які діяли за наказом представників влади та ЗС РФ, віроломно здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

Керівництво вищевказаними злочинними діями здійснюється представниками влади і ЗС РФ, правоохоронних і розвідувальних органів вказаної держави, зокрема: Міністром оборони РФ Шойгу С.К., Начальником ГШ ЗС РФ Герасимовим В.В., Директором Федеральної служби військ національної гвардії РФ - Головнокомандувач військами національної гвардії РФ Золотовим В.В., Головнокомандувачем Повітряно-космічними силами РФ Суровікіним С.В., Головнокомандувачем Військово-Морським Флотом ЗС РФ Євменовим М.А., Головнокомандувачем Сухопутними військами ЗС РФ Салюковим О.Л., Директором Служби зовнішньої розвідки РФ Нарішкіним С.Є., Директором Федеральної служби безпеки РФ Бортніковим О.В., головою Чеченської Республіки РФ Кадировим Р.А. та іншими, яким повідомлено про підозру у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 437 КК України, у інших кримінальних провадженнях.

Окрема роль співучасниками відводилася спеціальній пропаганді (далі - спецпропаганда), так званій інформаційній війні, яка полягає у створенні сприятливих умов для досягнення злочинних цілей шляхом широкомасштабного розповсюдження необхідних соціально-політичних поглядів та інформації серед власних громадян, а також жителів тимчасово окупованих територій України та іноземців, для впливу на масову свідомість, в цілях формування потрібних думок, які впливають на поведінку людей та оцінку ними подій.

Спецпропаганда здійснюється у взаємодії всіх військових і цивільних інформаційно-пропагандистських структур, при цьому використовуються спеціально створені та фінансовані ЗМІ, неурядові та суспільно-політичні організації, до вказаної діяльності залучені ряд представників влади та державних діячів, а також залучаються науковці, актори, співаки, музиканти, спортсмени, письменники, блогери, ведучі, бізнесмени, релігійні діячі та інші особи, що мають вплив на формування громадської думки.

При здійсненні спецпропаганди використовуються маніпуляційні прийоми:

- представлення злочинця як жертви;
- викривлення історичних подій та заперечення української національної ідентичності;

- приписування ЗС та іншим військовим формуванням України злочинів, вчинених підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ, а також представниками окупаційних адміністрацій РФ;

- тотальне ігнорування фактів, пов'язаних із збройним конфліктом;

- таврування фашистами усіх, хто не розділяє запропонованих РФ поглядів;

- створення органів та організацій для надання дезінформації статусу громадської думки тощо.

У рамках зазначеної діяльності співучасники висловлюються про цілковиту підтримку дій керівництва РФ по відношенню до України; доводять тези про те, що це вимушена міра, яка направлена на захист росіян та жителів тимчасово окупованих територій України; зазначають, що вторгнення РФ - це превентивний удар, який врятував Росію і її жителів від України та держав НАТО; вказують, що значна частина території України належала Росії, а тому вони мають «історичне право» повернути указані території; уникають терміну «війна», а замість нього використовують словосполучення «спеціальна військова операція»; зазначається, що дії Росії направлені на звільнення України та українців, а також, що військовослужбовці РФ діють нібито законно та у відповідності до міжнародних договорів; вказують, що військовослужбовці ЗС та інших військових формувань проводять «демілітаризацію» і завдають ударів лише по військовим об'єктам, не здійснюючи при цьому обстрілів цивільного населення, населених пунктів та цивільної інфраструктури; висвітлюють іншу недостовірну інформацію щодо ходу воєнних дій, успіхів та поразок, зокрема щодо втрат ЗС та інших військових формувань РФ і т.п.

При цьому умисно використовуються терміни, які мають негативне емоційне забарвлення, а саме «нацизм, неонацизм, нацбат, фашизм, бандерівці, націоналісти, хунта, Київський режим», тощо, що сприяє легшому переконанню слухачів у «правильності» та необхідності указаних дій, а також призводить до розпалювання національної ворожнечі.

Спостерігаючи масштабну світову підтримку України та засудження лідерами і політичними діячами світових держав, а також відомими, у тому числі на весь світ, науковцями, акторами, співаками, музикантами, спортсменами, письменниками, блогерами, ведучими, бізнесменами та іншими публічними особами агресії Російської Федерації по відношенню до України, представники влади та ЗС РФ, серед яких начальник Генерального штабу ЗС РФ Герасимов В.В., Міністр оборони РФ Шойгу С.К., Директор Федеральної служби військ національної гвардії Російської Федерації – головнокомандувач військами національної гвардії Російської Федерації Золотов В.В. та інші, залучили до своєї злочинної діяльності публічних осіб та інших представників так званого культурного осередку Російської Федерації, на яких покладался обов'язок підтримати дії керівництва РФ, виправдати їх, створити у громадян Росії та інших країн хибне уявлення про дійсний стан справ та переконати їх у законності дій керівництва РФ, а також, що це вимушений захід, який направлений на захист росіян та мешканців тимчасово окупованих територій України.

З цією метою вказані культурні діячі здійснили записи та публікації відеозвернень, опублікували пости у соціальних мережах та виступили з публічними зверненнями на радіо, телевізійних передачах, здійснили публікації в мережі інтернет, тощо. При цьому більшості таких звернень були притаманні спільні, надані їм співучасниками злочинів, наративи та лозунги, зокрема «*в Україні триває не війна, а спеціальна воєнна операція*»; «*дії Російської Федерації відповідають всім нормам міжнародного права*»; «*дії РФ є реакцією на зовнішні загрози*»; «*світ не бачив обстріли Донбасу, які здійснювалися нібито Україною 8 років*» і тому подібні.

Зокрема, російська актриса Московського театру «Мастерская Петра Фоменко» Агурєєва Поліна Володимирівна, 09.09.1976 р.н., будучи залученою до вищевказаної злочинної діяльності зазначеними особами, усвідомлюючи явну злочинність власних дій та передбачаючи можливість настання суспільно небезпечних наслідків таких дій і бажаючи їх настання, розуміючи, що вона порушує недоторканність державних кордонів, мир, безпеку людства та міжнародний правопорядок, з метою розширення геополітичного впливу РФ, з мотивів перешкоджання Євроінтеграційному курсу розвитку України, у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, однак не пізніше 09.07.2022, почала реалізовувати свій злочинний умисел, направлений на підтримку загарбницьких дій з боку Російської Федерації по відношенню до територіальної цілісності України.

Задля досягнення вищевказаної мети, Агурєєва Поліна Володимирівна, у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, однак не пізніше 10.07.2022, розпочала активно підтримувати загарбницькі дії Російської Федерації проти України та демонструвати таку підтримку на широку аудиторію, висвітлюючи свої дії у соціальних мережах, платформах відеохостингу, Інтернет-сторінках та під час запису російських суспільно-медійних шоу.

Агурєєва П.В. користуючись своєю медійною популярністю на телебаченні як відомої російської акторки, яка має велику кількість аудиторії, а отже може формувати певну суспільну думку серед населення РФ та інших країн, приймає участь у проведенні телевізійних суспільно-медійних шоу, дає інтерв'ю засобам масової інформації, під час яких виправдовує збройну агресію Російської Федерації проти України, розпочату у 2014 році та тимчасову окупацію її території.

Наслідками сприяння з боку культурних діячів РФ збройній агресії РФ стосовно України стало широкомасштабне збройне вторгнення РФ в Україну, яке очікувано призвело до загибелі людей та інших тяжких наслідків у виді тимчасової окупації РФ території України та знищення будівель, майна та інфраструктури, чим завдано значну матеріальну шкоду.

Зазначені дії призвели до загибелі щонайменше 10 270 цивільних осіб, у тому числі, як мінімум 496 дітей, та інших тяжких наслідків у вигляді зникнення безвісти 14 518 цивільних осіб, у тому числі, як мінімум 2794 дітей, знищення і пошкодження об'єктів цивільної інфраструктури.

Досудовим розслідуванням встановлено, що Агурєєва П.В., не пізніше 09.07.2022 (точні дата та час слідством не встановлено), невстановленим слідством шляхом, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки таких дій та бажаючи їх настання, у складі групи осіб з числа артистів московського театру «Мастерская Петра Фоменко» – Наталії Курдюбової, Євгенія Алтудіна, Федора Малишева, Григорія Данцигера та інших невстановлених досудовим розслідуванням осіб, з метою заподіяння шкоди інтересам держави, перетнула державний кордон України з території Російської Федерації поза пунктами пропуску через державний кордон України.

Так, за викладених вище обставин Агурєєва П.В. 09.07.2022 перетнула державний кордон України поза пунктами пропуску через державний кордон України та прибула до тимчасово окупованого міста Донецька Донецької області.

Мета відвідування Агурєєвою П.В. м. Донецька полягала у формуванні, насадженні та розповсюдженні наративів і лозунгів державної інформаційної політики РФ щодо підтримки так званої «спеціальної військової операції» проти України, яка нібито є вимушеним заходом, направленим на захист інтересів росіян та мешканців тимчасово окупованих територій України.

У подальшому, Агурєєва П.В., посилаючись на власний досвід перебування в м. Донецьку Донецької області, вчинила дії, які полягали у виправдовуванні збройної агресії РФ проти України, розпочатої у 2014 році, та тимчасової окупації частини території України, що висвітлено через засоби масової інформації.

У зв'язку з вищевикладеним, Агурєєва П.В. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 332-2 КК України – перетинання державного кордону України з метою заподіяння шкоди інтересам держави поза пунктами пропуску через державний кордон України, вчинене групою осіб.

Також, досудовим розслідуванням встановлено, що 15.08.2022 за посиланням (інтернет-адресою): <https://www.youtube.com/watch?v=DLXzx-vDC1w>, на відеохостингу YouTube опубліковано відеозапис під назвою: «*Полина Агуреева: поездка на Донбасс и культурная элита /// ЭМПАТИЯ МАНУЧИ*» – російської телевізійної суспільно-медійної програми «*Эмпатия Манучи*» на однойменному YouTube-каналі, де публікуються відео-інтерв'ю Манучарова В'ячеслава Рафаєльовича 06.10.1981 р.н. з медійними особами, в тому числі, з обговоренням питань політичного та військового характеру. Вказана російська телевізійна суспільно-медійна програма записана та публічно доведена шляхом публікації та трансляції для невизначеного, але значного кола осіб.

За викладених вище обставин, не пізніше 15.08.2022 (точні дата та час слідством не встановлено) у невстановленому слідством місці у м. Москві Російської Федерації Агурєєва П.В., діючи умисно, протиправно, усвідомлюючи

суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки таких дій та бажаючи їх настання, усвідомлюючи факт збройної агресії Російської Федерації проти України, розуміючи, що її виступ фіксується з метою широкого висвітлення засобами масової інформації, під час інтерв'ю російському блогеру Манучарову В.Р., основною темою якого була її поїздка на Донбас в складі групи акторів у липні 2022 року, звернувшись до невизначеного, але значного кола осіб, здійснила виправдовування збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, та тимчасової окупації частини території України.

Так, відповідаючи на запитання інтерв'юера про спілкування з представниками Донецької регіональної громадської організації «Молодая республика» т.зв. «ДНР» та обговорення з ними кількості обстрілів на Донбасі під час її перебування у селищі Новий Світ на тимчасово окупованій території Донецької області, Агурєєва П.В., здійснюючи висловлювання стверджувального та звинувачувального змісту, в яких через використання різних засобів аргументації і повідомлень про негативні факти переконувала адресатів у злочинному і жорсткому ставленні військовослужбовців ЗСУ до жителів тимчасово непідконтрольних Україні територій і вчиненні воєнних злочинів щодо них, що у загальному контексті реалізації виражало значення виправдовування збройної агресії РФ проти України та окупації частини її території, а також переконувало масову аудиторію у їх доцільності/правильності, зокрема:

«... они эти ребята говорили представьте восемь лет, каждый день гибли люди пускай 5 человек 6 человек, но каждый день. 8 лет и ты каждый новый день ждал что погибнет кто-то из твоей семьи. ... иначе как геноцидом эти восемь лет невозможно назвать. ... Да, говорили и я воспринимаю то, что сейчас происходит, как трагедию».

Також в ході даного інтерв'ю Агурєєва П.В., продовжуючи виправдовувати збройну агресію Російської Федерації проти України, розпочату у 2014 році, та тимчасову окупацію частини території України, використовувала висловлювання категорично-стверджувального характеру, в яких містилися повідомлення про проведення за участю країн Заходу та українських націоналістичних організацій т.зв. «експерименту» над жителями України, суть якого, на переконання Агурєєвої П.В., полягає в поділі людей на українців та російськомовних, внаслідок чого одна частина українців, через свою ненависть до всього російського, знищує іншу (російськомовну), і в такий спосіб переконувала адресати у доцільності/правильності дій РФ у контексті розпочатої Російською Федерацією збройної агресії проти України як таких, що спрямовані на захист російськомовного населення України від української агресії, зокрема:

«... Мне безумно жалко этот народ, над которым произвели жесточайший эксперимент, жесточайший... Вот и сделал, проделывает этот эксперимент не наша страна....

... Да они не спрашивали, мы спрашивали, мы спрашивали, для нас это для всех было очень важно задать им вопросы. Ведь на Украине такое же

разделение как и у нас, только оно еще более трагическое, чем у нас, потому что в одной семье женщина говорит, одна рассказывает, что у них старшая дочка в центральной Украине, младшие с ней, вот живет в этом поселке Новый Свет и старшая говорит им, что они сепаратисты, а они говорят ей какие же мы сепаратисты, нас же бомбят вот то есть и она говорит. У нее голос даже стал другой, как у робота, то есть это конечно еще раз повторяю, это очень страшный эксперимент, который произвели с людьми. Ведь люди, которые жили на Украине, они тоже не замечали, что соседний город истребляют.

... Разделили эту страну на наших и не наших, на людей похуже и людей получше. Ну, похуже – это русскоговорящие люди, получше – это украинцы.

...Конечно, это долгоиграющая история, которая, конечно, произошла с поддержкой Запада и поддержкой Правого сектора, для меня так, очевидно».

Відповідаючи на запитання інтерв'юера щодо т.зв. «нацизму» на території України та відомих їй прикладів, Агурєєва П.В. використовувала лексику та лексичні конструкції, семантика яких визначає змістове наповнення фреймів «ворог/нацист» і характеризує учасників українських націоналістичних організацій та патріотично налаштоване українське суспільство, як таке, що сповідує нацистську ідеологію та агресивно і радикально налаштоване по відношенню до російськомовних жителів Півдня і Сходу країни, а також зображує сучасну Україну як таку, в якій на державному рівні культивується нацизм та русофобія, що у загальному контексті реалізації та розповсюдження їх Агурєєвою П.В. позиціонувало учасників збройної агресії РФ проти України як «освободителів» українців від нацизму і культивувало ідею щодо доцільності/правильності ведення Росією війни проти України, зокрема:

«... Они мне рассказали огромное количество историй, страшных-престрашных ... это ни о чем не говорит, что ты был в Киеве и не видел нацизм, да. Ну, мне кажется, что нужно просто знать такими, как Ярош там, Белецкий, что такое Правый сектор, из каких организаций он состоит, когда они были созданы, когда они объединились и что эти организации нацистские, они под покровительством государства находятся, для меня вот это аргумент, то есть, я думаю, что нужно всегда основываться на реальных документальных вещах, да, они на не том, что баба Маша была и не видела нацизма, вот, конечно, для меня нет сомнений в том, что нацизм там есть»;

«... Вот девочка была из Николаева, она рассказала, что ее соседку, 12-летнюю девочку, украинские войска, когда были в Николаеве, ее изнасиловали и задули монтажной пеной. Папа пошел за нее заступаться – его застрелили. Вот такая трагедия произошла. А потом она говорит, сейчас, когда русские войска у нас стоят, они вот, я живу на бульваре, и россия, русские солдаты купили ящик мороженого и поставили на бульвар, а я им говорю, ну, нам не удобно, вы же нас спасаете и ящик мороженого принесли, нам неудобно ... это жизни людей, то есть, которых просто уничтожали»;

«... Он считает, что нацизма на Украине нет, что это фейк. И многие люди так думают, но мне кажется, что просто достаточно посмотреть украинское телевидение. Причем, не начиная с 2014 года – гораздо раньше, потому что эти

националистические организации 93-м годом их датируется, да, даты их создания 93-м. 90-е годы»;

«...Вот эти люди, они какие-то, может быть нехорошо так будет сказать, они выкристаллизованные, они кристалл, с которого отвалилось все лишнее, вот эти люди на Донбассе, они перестрадали и осталась от них одна настоящая, человеческая, мужественная сущность. И, кстати, меня поразило, что они абсолютно лишены агрессии, абсолютно, вот это, кстати, удивительная вещь, то есть они, при том, что их убивали, за то, что они русские, да и носители русского языка, они говорят: «О, мы так к украинскому языку не относимся, мы любим украинский, мы все говорим на украинском языке».

Відповідаючи на запитання інтерв'юера щодо мети її поїздки на Донбас, Агурєєва П.В., знову ж, підтримала ідею щодо доцільності/правильності ведення Росією війни проти України та висловила впевнене переконання в необхідності боротьби з «фашизмом» в Україні, зокрема:

«...В основном, писали: «Зачем ты это сделала?», «Ты поддерживаешь фашизм?», - но я не поддерживаю фашизм. Я хочу, с ним боролась, наоборот, я хочу, чтобы его не было. А он есть на Украине и это не фейк. Просто посмотрите украинское телевидение. Какие организации курируют государство, это националистические организации».

Даючи відповідь на запитання інтерв'юера про особисту мотивацію в підтримці т.зв. «спеціальної військової операції» Росії в Україні, Агурєєва П.В., вживаючи висловлювання стверджувального змісту, в яких через використання методу «маніпулювання емоціями» та відповідну лексику («плохо», «просит о помощи», «надо помогать») і спеціально підібрані факти, культивувала думку про збройну агресію РФ проти України як «спасение людей, которые просили о помощи» від агресивних дій ЗСУ.

При цьому, Агурєєва П.В. використовувала евфемізм «спецоперація» замість більш категоричного найменування «війна» з метою виправдовування агресії і легітимізації російських загарбницьких дій у контексті війни в Україні, де Росія не воює, а проводить «специальную военную операцию» з метою відновлення миру на Донбасі, а отже не здійснює збройну агресію проти суверенної держави і не окупує її території, а лише усуває негативні для себе соціальні і політичні явища, які, на її погляд, сформувалися в Україні, зокрема:

«Потому, что я сейчас сказала. Потому, что для меня 8 лет, убийства и геноцида это не слова, и не мантра, и не клише, и не мем потому, что когда плохо близкому человеку, ему надо помогать и как человеку который просит о помощи, что не маловажно для меня это не вмешательство в чужую страну и в чужие дела, а спасение людей, которые просили о помощи, вот что такое для меня это. Спецоперація, хотя еще раз говорю, что безумно жалко и каждый убитый человек, по чьей бы вине он не был убит, ребенок, взрослый, старик, сейчас жить невозможно сейчас с этим я воспринимаю то, что происходит с Украиной как трагедию»;

«...у меня была только одна мысль, что мне было очень неловко и стыдно, что я раньше туда не ездила»;

Крім цього, Агурєєва П.В., вживаючи мовні засоби, семантика яких характеризує росіян, зокрема, відомих культурних діячів, які засудили збройну агресію РФ проти України, як таких, що займають непатріотичну позицію, агресивно налаштовані до власної країни і не бажають дослухатися до доводів опонентів, виправдовувала збройну агресію Російської Федерації проти України, розпочату у 2014 році, зокрема:

«...очень многие люди, которых я люблю и уважаю, занимают другую позицию, и я как бы спокойно к этому, наверно, отношусь, но только вот эта фраза, не нужно говорить, что 8 лет превратились в мантру, потому что для меня - это не мантра и не пустые слова, для меня – это жизни людей, то есть, которых просто уничтожали»;

«...Ну, я не знаю, я, вы знаете, я задала этот вопрос, вот, ребятам сказала, какой бы вы аргумент нашли для людей другой позиции, вот, что бы вы им сказали? И мне очень просто ответили, да, пускай приезжают, мы им все расскажем, покажем, мы покажем их пленных искалеченных. Покажем все, все объясним, у нас есть очень много документов. Ну, я понимаю же, что туда вряд ли поедут люди другой позиции.»;

«... Единственно, чего можно просить у людей другой позиции, это не желать смерти русским солдатам, не говорить, что Россия – это быдло, страна крыс и так далее. И, вот, это меня очень смущает, вот, в либеральной позиции. Вот, оголтелость, агрессия, мне кажется, что там ее больше, чем...».

Відповідаючи на запитання інтерв'юера про її сьгоднішні мрії, Агурєєва П.В. висловила рішуче бажання успішного завершення Росією т.зв. «спецоперації» в Україні (здобуття перемоги), а для переконування масової аудиторії у правильності/доцільності збройної агресії РФ проти України вживала у цьому контексті мовні конструкції, які ідентифікують тимчасово окуповані території Донбасу як такі, що історично належать РФ, зокрема:

«...Конечно о том, чтобы спецоперация завершилась, и мы победили, оставили в покое русских людей, которые живут на Донбассе. Чтобы от нашей страны отстали».

Зміст вищевказаного виступу доведений до відома та доступний до вільного перегляду необмеженому колу осіб, зокрема, глядачам відеохостингу YouTube, а також необмеженій кількості людей на території усіх держав світу, у т.ч. України, де є доступ до всесвітньої мережі Інтернет.

У зв'язку з вищевикладеним, Агурєєва П.В. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 436-2 КК України – виправдовування збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, та тимчасової окупації частини території України, вчинені з використанням засобів масової інформації.

Крім того, досудовим розслідуванням встановлено, що 22.02.2023 на російському інформаційному порталі <https://smotrim.ru/> за посиланням (інтернет-адресою): <https://smotrim.ru/video/2569417>, опубліковано відео-запис під назвою: *«Митинг-концерт «Слава защитникам Оттечества» Полина Агуреева, артисты Луганской филармонии, хор Академического ансамбля песни и пляски российской армии им. А.В. Александрова, «Нам нужна одна победа»»*. Зазначений відеозапис є фрагментом мітинг-концерту «Слава защитникам Отечества», який відбувся 22.02.2023 на стадіоні «Лужники» за участю артистів, медійних осіб, військовослужбовців та глядачів. Вказаний мітинг-концерт записаний та публічно доведений шляхом публікації та трансляції для невизначеного, але значного кола осіб.

За викладених вище обставин, не пізніше 22.02.2023 (точні дата та час слідством не встановлено) перебуваючи на стадіоні «Лужники» за адресою: РФ, м. Москва, вул. Лужники, 24, Агуреева П.В., продовжуючи свою протиправну діяльність, діючи умисно, повторно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки таких дій та бажаючи їх настання, усвідомлюючи факт збройної агресії Російської Федерації проти України, розуміючи, що її виступ фіксується з метою широкого висвітлення засобами масової інформації, звернувшись до невизначеного, але значного кола осіб, здійснила виправдовування збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, та тимчасової окупації частини території України наступного змісту.

«Здесь птицы не поют. Деревья не растут. И только мы, к плечу плечо. Встаем в землю тут.

Горит и кружится планета. Над нашей Родиной дым. И значит, нам нужна одна победа. Одна на всех — мы за ценой не постоим. Одна на всех- мы за ценой не постоим.

Нас ждёт огонь смертельный. И всё ж бессилен он. Сомненья прочь, уходит в ночь отдельный. Десятый наш десантный батальон. Десятый наш десантный батальон.

Лишь только бой угас. Звучит другой приказ. И почтальон сойдёт сума. Разыскивая нас.

Взлетает красная ракета. Бьёт пулемёт неутомим. И значит, нам нужна одна победа. Одна на всех — мы за ценой не постоим. Одна на всех - мы за ценой не постоим.

Нас ждёт огонь смертельный. И всё ж бессилен он. Сомненья прочь, уходит в ночь отдельный. Десятый наш десантный батальон. Десятый наш десантный батальон.

От Курска и Рола. Война нас довела. До самых вражеских ворот. Такие, брат, дела.

Когда-нибудь мы вспомним это. И не поверится самим. А нынче нам нужна одна победа. Одна на всех — мы за ценой не постоим. Одна на всех — мы за ценой не постоим.

Нас ждёт огонь смертельный. И всё ж бессилен он. Сомненья прочь, уходит в ночь отдельный. Десятый наш десантный батальон. Десятый наш десантный батальон».

Під час виконання пісні «Нам нужна одна победа» на слова Булата Окуджави з кінофільму «Белорусский вокзал» на мітингу-концерті «Слава защитникам Отечества» 22.02.2023 на стадіоні «Лужники» Агуреева П.В., через трансляцію пісенного матеріалу продукує висловлювання стверджувального та спонукального змісту, семантика яких контекстуально та шляхом проведення історичних паралелей і асоціювання подій сучасності з подіями Другої світової війни характеризує сучасну Росію як «жертву» зовнішньої агресії (відповідно до сучасного контексту – країн Заходу), яка загрожує її існуванню, згуртувала росіян і змусила їх стати на захист своєї країни («Над нашей Родиной дым», «От Курска и Орла. Война нас довела. До самых вражеских ворот»), а отже в контексті воєнно-політичної ситуації, яка склалася на момент трансляції, текст пісні виражає значення переконування присутніх на мітингу глядачів у необхідності за будь-яку ціну здобути перемогу в розпочатій РФ збройній агресії проти України (значення спонукування виражене імперативною конструкцією «нужна...победа»), що з огляду на ситуативний контекст поширення, комунікативно-прагматичні характеристики дискурсу, в якому реалізовано аналізований текст пісні, категоричність висловлювань та статус виконавця (відома російська актриса «виражає значення переконування адресатів у необхідності ведення розпочатої РФ збройної агресії проти України до переможного кінця: «И значит. нам нужна одна победа. Одна на всех – мы за ценой не стоим».

Як впливає з об'єктивного змісту тексту пісні, її емоційно-експресивної насиченості та контексту розповсюдження, імпліковане в ній шляхом проведення історичних паралелей повідомлення про глобальну небезпеку, яка загрожує існуванню Росії з боку зовнішнього ворога (відповідно до сучасного контексту – країн Заходу), формує у адресатів уявлення про те, що розпочата РФ збройна агресія проти України має своє логічне пояснення та відповідні підстави, з яких випливає, що країна-агресор діє вимушено (виправдано), оскільки має на меті захистити своїх громадян від зовнішньої агресії, що вказує на реалізацію у тексті пісні виправдовування збройної агресії РФ проти України, яка виражена непрямо (імпліцитно) шляхом представлення її як такої, що була викликана агресією по відношенню до Росії з боку колективного Заходу та України.

Зміст вищевказаного виступу доведений до відома та доступний до вільного перегляду необмеженому колу осіб, зокрема, глядачам відеохостингу <https://smotrim.ru/>, а також необмеженій кількості людей на території усіх держав світу, у т.ч. України, де є доступ до всесвітньої мережі Інтернет.

У зв'язку з вищевикладеним, Агуреева П.В. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 436-2 КК України – виправдовування збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, та тимчасової окупації частини території України, вчинені повторно, з використанням засобів масової інформації.

Крім цього, досудовим розслідуванням встановлено, що Агурєєва П.В., не пізніше 02.09.2023 (точні дата та час слідством не встановлено), невстановленим слідством шляхом, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки таких дій та бажаючи їх настання, з метою заподіяння шкоди інтересам держави, повторно, перетнула державний кордон України з території Російської Федерації поза пунктами пропуску через державний кордон України.

Так, за викладених вище обставин Агурєєва П.В. 02.09.2023 перетнула державний кордон України поза пунктами пропуску через державний кордон України та прибула м. Луганська Луганської області.

Мета відвідування Агурєєвою П.В. м. Луганська полягала у формуванні, насадженні та розповсюдженні наративів і лозунгів державної інформаційної політики РФ щодо підтримки так званої «спеціальної військової операції» проти України, яка нібито є вимушеним заходом, направленим на захист інтересів росіян та мешканців тимчасово окупованих територій України.

У подальшому, Агурєєва П.В., не пізніше 04.09.2023 (точні дата та час слідством не встановлено) перебуваючи в меморіальному комплексі «Гостра могила» м. Луганська на святковому концерті до 80-річчя визволення Луганська від фашистських загарбників, виконала пісню «Так случилось, мужчины ушли», зміст та контекст якої, полягав у виправдовуванні збройної агресії РФ проти України, розпочатої у 2014 році, та тимчасової окупації частини території України, що висвітлено через засоби масової інформації.

У зв'язку з вищевикладеним, Агурєєва П.В. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 332-2 КК України – перетинання державного кордону України з метою заподіяння шкоди інтересам держави поза пунктами пропуску через державний кордон України, вчинене повторно.

Окрім цього, досудовим розслідуванням встановлено, що 04.09.2023 на російському інформаційному порталі <https://smotrim.ru/> за посиланням (інтернет-адресою): <https://smotrim.ru/video/2676235/>, опубліковано відео-запис під назвою: «Праздничный концерт к 80-летию освобождения Луганска от фашистских захватчиков Полина Агуреева, «Так случилось, мужчины ушли»». Зазначений відеозапис є фрагментом урочистого заходу «Праздничный концерт к 80-летию освобождения Луганска от фашистских захватчиков», який відбувся 04.09.2023 у меморіальному комплексі «Гостра могила» в м. Луганську за участю артистів, медійних осіб, військовослужбовців та глядачів. Вказаний концерт записаний та публічно доведений шляхом публікації та трансляції для невизначеного, але значного кола осіб.

За викладених вище обставин, не пізніше 04.09.2023 (точні дата та час слідством не встановлено) перебуваючи в меморіальному комплексі «Гостра могила», розташованому на околиці м. Луганська, Агурєєва П.В., продовжуючи свою протиправну діяльність, діючи умисно, повторно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні

наслідки таких дій та бажаючи їх настання, усвідомлюючи факт збройної агресії Російської Федерації проти України, розуміючи, що її виступ фіксується з метою широкого висвітлення засобами масової інформації, звернувшись до невизначеного, але значного кола осіб, здійснила виправдовування збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, та тимчасової окупації частини території України наступного змісту.

«Так случилось - мужчины ушли. Побросали посе́вы до́ срока. Вот их больше не видно из окон. Растворились в дорожной пыли. Вытекают из колоса зёрна. Эти слёзы несжатых полей. И холодные ветры проворно. Потекли из щелей.

Мы вас ждём - торопите коней! В добрый час, в добрый час, в добрый час! Пусть попутные ветры не бьют, а ласкают вам спины. А потом возвращайтесь скорей. Ивы плачут по вас. И без ваших улыбок бледнеют и сохнут рябины.

Мы в высоких живём теремах. Входа нет никому в эти зданья. Одиночество и ожиданье. Вместо вас поселились в домах. Потеряла и свежесть, и прелесть. Белизна ненадетых рубах. Да и старые песни приелись. И навязли в зубах.

Мы вас ждём - торопите коней! В добрый час, в добрый час, в добрый час! Пусть попутные ветры не бьют, а ласкают вам спины. А потом возвращайтесь скорей: Ивы плачут по вас. И без ваших улыбок бледнеют и сохнут рябины.

Всё единою болью болит. И звучит с каждым днём непрестанней Вековечный надрыв причитаний. Отголоском старинных молитв. Мы вас встретим и пеших, и конных. Утомлённых, нецелых — любых. Лишь бы не пустота похоронных. Не предчувствие их!

Мы вас ждём - торопите коней! В добрый час, в добрый час, в добрый час! Пусть попутные ветры не бьют, а ласкают вам спины. А потом возвращайтесь скорей. Ибо плачут по вас. И без ваших улыбок бледнеют и сохнут рябины».

Під час виконання пісні «Так случилось, мужчины ушли» на слова Володимира Висоцького на святковому концерті до 80-річчя визволення Луганська від фашистських загарбників 04.09.2023 Агуреева П.В. транслює пісенний матеріал, в якому шляхом проведення історичних паралелей та контекстуально (під час виступу на святковому концерті до 80-річчя визволення Луганська від фашистських загарбників 04.09.2023) через висловлювання стверджувального та спонукального змісту імпліковане повідомлення про те, що небезпека, яка нависла над Росією з боку зовнішнього ворога (країн Заходу) і загрожує її існуванню, змусила чоловіче населення Росії полишити повсякденні справи і стати на захист своєї країни («Так случилось — мужчины ушли. Побросали посе́вы до́ срока»), що у загальному контексті реалізації виражає спонукальне значення, а саме підтримку, мотивацію їх дій, висловлену від імені російських жінок - матерів, дружин і сестер (значення спонукання виражене дієсловом наказового способу «торопите» та імперативною конструкцією «в добрый час»), що з огляду на контекст поширення, комунікативно-прагматичні

характеристики дискурсу, в якому реалізовано аналізований текст пісні, категоричність висловлювань та статус виконавця (відома російська актриса) виражає значення переконування адресатів у необхідності ведення агресивної війни проти України та участі в ній: *«Мы вас ждём - торопите коней! В добрый час, в добрый час, в добрый час!»*.

Зміст мовленнєвих повідомлень Агурєєвої П.В., вжиті в них мовні засоби та лінгвістичні прийоми, їх семантико-синтаксична організація, наявність ознак позитивного і негативного оцінного тиску на адресатів, оперування ціннісними концептами ВВВ та спеціально підібраними фактами для пояснення своєї точки зору, а також односторонніми категоричними аргументаціями її правильності, використання тактик звинувачення, викриття, загрози і розмежування за принципом *«ми-вони»*, *«добро-зло»*, (де *«ми/добро»* - це Росія, політичне і військове керівництво РФ, ЗС РФ, росіяни, самопроголошені ЛДНР, жителі цих територій та їх незаконні збройні формування, українці з проросійською позицією, а *«вони/зло»* - це політичне і військове керівництво України, країн Євросоюзу та США, ЗСУ, патріотично налаштовані українці, громадяни РФ, які засудили збройну агресію РФ проти України, що виражають значення переконування адресатів у доцільності/правильності дій РФ у контексті розпочатої нею збройної агресії проти України), дає підстави стверджувати, що мовленнєва діяльність Агурєєвої П.В. містить ознаки маніпулятивної мовленнєвої поведінки, яка реалізує прагматичну мовленнєву мету – нав'язати масовому адресату (росіянам і жителям тимчасово непідконтрольних Україні територій самопроголошених ЛДНР) за допомогою деструктивних лінгвістичних форм і прийомів негативного ставлення до держави України, українського патріотичного суспільства, чинної української влади, ЗСУ, країн Заходу, які підтримують Україну у її боротьбі з російською агресією, як до *«ворога»*, який загрожує мирному і стабільному життю жителів тимчасово непідконтрольних територій і РФ; сформувані негативні установки стосовно патріотично налаштованих українців, які відстоюють незалежність і самостійність своєї держави, та позитивне або нейтральне ставлення до Росії як до *«жертви обставин»*, яка змушена була відповісти агресією на *«агресію»* колективного Заходу і України, і в такий спосіб виправдати військові дії Росії проти України, сформувані до неї ставлення як до *«визволителя»* і *«захисника»* жителів тимчасово непідконтрольних територій самопроголошених ЛДНР, а також виправдати окупацію частини території України, розпочатої у 2014 році (створення так званих ЛДНР) і переконати у тому, що Україна сама винна в розпочатій проти неї РФ війні і ця ситуація була неминучою.

Зміст вищевказаного виступу доведений до відома та доступний до вільного перегляду необмеженому колу осіб, зокрема, глядачам відеохостингу <https://smotrim.ru/>, а також необмеженій кількості людей на території усіх держав світу, у т.ч. України, де є доступ до всесвітньої мережі Інтернет.

У зв'язку з вищевикладеним, Агурєєва П.В. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 436-2 КК України – виправдовування збройної агресії Російської Федерації проти України,

розпочатої у 2014 році, та тимчасової окупації частини території України, вчинені повторно, з використанням засобів масової інформації.

**Старший слідчий в ОВС 4 відділу
3 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
підполковник юстиції**

Володимир ЧИХУН

«ПОГОДЖЕНО»

**Прокурор групи прокурорів у кримінальному
провадженні № 4202200000001510 –
прокурор першого відділу процесуального
керівництва управління процесуального
керівництва у кримінальних провадженнях
слідчих територіального управління
Державного бюро розслідувань
Запорізької обласної прокуратури**

Іван КОЛОДЯЖНИЙ

Одночасно, у відповідності до вимог ст. ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 КПК України;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний:

_____ / _____ /
 «__» год. «__» хвилин «__» _____ 2024 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний:

_____ / _____ /

Захисник:

_____ / _____ /

Письмове повідомлення про підозру вручив:

**Старший слідчий в ОВС 4 відділу
 З управління досудового розслідування
 Головного слідчого управління СБ України
 підполковник юстиції**

Володимир ЧИХУН

Процесуальні права та обов'язки підозрюваної Агурєєвої П.В.
(відповідно до положень ч. 8 ст. 42 КПК України)

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочині чи його перепинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правничою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожному гарантується право звернутись із конституційною скаргою до Конституційного Суду України з підстав, установлених цією Конституцією, та у порядку, визначеному законом.

Кожен має право після використання всіх національних засобів юридичного захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на професійну правничу допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Положення про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні злочину

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;
- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;
- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, зобов'язані додержувати вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Закон України «Про попереднє ув'язнення»

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту) особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника;

знайомитися з правилами тримання під вартою;

на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;

купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;

користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінального провадження;

користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;

на душпастирську опіку, що здійснюється священнослужителями (капеланами);

відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їх віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;

на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;

звертатись із скаргами, заявами та листами до Європейського суду з прав людини, а також інших відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна, до уповноважених осіб таких міжнародних організацій, державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 35 років) мають право на отримання психолого-педагогічної допомоги від спеціалістів центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою у зв'язку з іншим кримінальним провадженням або в разі прийняття рішення про тимчасову видачу іншій державі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Кримінально-виконавчим кодексом України для рівня безпеки виправної колонії, призначеного їм центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, Міністерством оборони України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

додержувати порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;

дотримувати санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;

бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою; не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;

бережливо ставитися до інвентаря, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведеному процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що вноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробації, необхідну для підготовки досудової доповіді.

Про підозру мені повідомлено, копія повідомлення про підозру вручена адвокату, процесуальні права та обов'язки оголошено, вони мені роз'яснені та зрозумілі.

Підозрюваний _____

« ___ » год. « ___ » хв. _____ 2023 року.

Захисник підозрюваного _____

« ___ » год. « ___ » хв. _____ 2023 року.

Старший слідчий в ОВС 4 відділу

3 управління досудового розслідування

Головного слідчого управління СБ України

підполковник юстиції

Володимир ЧИХУН